

Nu, zoo vlak tegenover hen zittend, viel het mij wel op, dat de tengere gratie der jonge vrouw ook voortspoot uit lichamelijke zwakte; het was alles zoo teertjes, zoo schier verontrustend broos in zijn fijnheid; de kleine smalle handjes, het matbleeke gezichtje met de wèl stralende grijze gouddoorschemerde oogen, de porceleinig dunne oortjes, het ranke neusje, de kinderlijke mond.

In al haar bewegingen was iets als een hunkering naar zijn koesterende, sterke armen; haar blik gleed voortdurend als een teere, smeevende liefkoozing over zijn gelaat.

Hij was slank en krachtig gebouwd; de koele klare blik uit zijn staalblauwe oogen verried bovenal den verstandsmensch; hij was de sterkere en in zijn liefde voor de jonge vrouw, zetelde zeer blijkbaar ook het krachtige bewustzijn, dat hij haar beschermer was.

We bleven nu bij elkaar, gingen in Interlaken van het station gezamenlijk te voet naar het hôtél en daar, in de hall, scheidten we met een hartelijk: „Tot weerziens!”

Tot een weerzien kwam het echter niet door een samenloop van omstandigheden en toen ik, na een paar dagen van onverwachte afwezigheid, in het hôtél terugkwam, waren ze juist vertrokken.

Hun bagage stond er nog: ik herkende van de boot de gele kalfslede koffer met het bruine kroontje er ingedrukt; ik bukte mij, las nieuwsgierig den naam op de kaart, onder de mica plaat van den adres houder.

De Heeren Mevrouw van Saafing-*R*eijnold.

De portier bracht mij hun afscheidsgroeten; ze waren dien morgen vertrokken naar Kandersteg, wilden de Gemmi over en zoo naar Zermatt.

Mijn geestesoog zag hen beiden stijgen, hand in hand langs groene hellingen en bebloemde paden naar de blanke hoogten der eeuwige reinheid.

Hoe, als in gloed van juichend zonnelicht moesten zij beiden het heden zien en hoe rozig de dageraad der komende tijden!

Dat was in Juni geweest.

In September van het volgend jaar vertoefde ik aan de Achensee.

Ik had zitten lezen onder de acasia's bij den aanlegsteiger van de boot uit Pertisau.

Op den weg achter me, die langs het hôtél Scholastica liep, was het stil; de post stond te wachten; de zon schampte op den kanariegeelen buik van de auto waarop de dubbele zwarte adelaar scherp was afgeteekend; de chauffeur zat te praten met het blonde meisje uit het buffet, dat juist met een „Küss die Hand!” mijn twintig heller footje in haar fluweelen beugeltasch had laten glijden en rookte een lange kromme regalia.

't Was hier zoo stil in het late seizoen, zoo rustig, in dit verre hoge dal tusschen de bergen.

In het helderblauwe meer, gezonken tusschen de bruinroode rotsen spiegelden de dennen langs den oever een smaragdgroenen looverrand; er trok geen rimpeling, het water was een glanzend saffieren vlak.

De zon stond achter den bergrand; wat teere witte wolken verdreven hoog in de ijle herfstlucht.

Voor maar weinigen was Scholastica een verblijfplaats gedurende langen tijd; het groote toeristenleger voerde naar hier slechts kleine groepjes af, die even op de bootvaart genoten van het meer, welks water het blauw der zomerluchten gevangen hield; ze bleven hoogstens een nacht in het groote holle hôtél en dan trokken ze verder.

Die groepen toeristen waren als vluchten vreemde trekvogels, die even neerstreken op den zonnigen meeroever en dan verder vlogen met drukke beweegelijkheid.

Ik zag er dagelijks komen, hun aankomst vermaakte mij, iederen middag zag ik andere gezichten in de eetzaal; doch als ze weer verdwenen waren en met hen al de geluiden van hun luidruchtig oponthoud, dan genoot ik te inniger de pure vrede en de stille schoonheid van dit verre Arcadië.

De witte boot floot zacht uit de verte; ze